

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrter, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola, Josep M. Pasqual.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payetas.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRIQUES: Àngels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagana, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Carles Gàmez, Manuel García, Daniel Giral, Miracle, José Luis Guamer, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravittles, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Pícazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sireta, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

MAQUETA: Enric Satué.

PORTADA: Juli Giner.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Un congrés al 100%

La imatge dels delegats al XXXII Congrés del PSOE posats drets i aplaudint entusiasmatos Alfonso Guerra, pot ser la "foto-fixa" del significat que ha tingut aquest Congrés per a la societat a què governa des de fa més de vuit anys.

Sense caure en el tòpic de les sospitoses unanimitats tan freqüents en temps del franquisme, el que ha quedat perfectament clar és que el poder aglutina i que el poder absolut aglutina absolutament.

Res no s'ha mogut en el partit del Govern sense haver comptat amb el vist-i-plau i la "benedicció" del tàndem González-Guerra. Tot ha estat controlat al mil·límetre pel poderós vice-secretari general del PSOE i les veus que s'han alçat tímidament per a introduir una renovació en l'executiva, per a fer-la més representativa, han estat escombrades.

La incorporació de Raimon Obiols com a secretari executiu de la direcció del partit, ha caigut molt bé en les files del PSC, i el seus delegats al XXXII Congrés dels socialistes espanyols han tomat a Barcelona amb els objectius plenament aconseguits. En canvi, s'obre una certa curiositat per saber com es resoldran en el si del partit triomfal les divergents anàlisi que es fan quant al model d'Estat a construir. En aquest sentit "guerriestes" i "obiolistes", per simplificar els corrents, no acaben de posar-se d'acord en un afer tan espinós per al Govern central de l'estat i que tanta sensibilitat provoca en les nacionalitats històriques. Potser, l'estratègia dels socialistes catalans -si és que n'hi ha alguna en aquest sentit- hagi estat la de situar els seus homes en el veritable centre del poder per a influir des de dintre en el sentit de les seves matisacions, que no discrepàncies amb Madrid.

Sí que hi ha hagut una resolució sobre federalisme, que els disciplinats delegats van aprovar, però es tracta d'una "juguesca per un Estat amb funcionament federal". És a dir, una solució de compromís que no compromet a res. Un passar de puntetes, en definitiva, sobre un tema que no provoca, precisament, entusiasmes.

Pel que fa a aquesta unanimitat al 100 per cent, és sorprenent que ningú hagi parlat en el Congrés dels desalenadors resultats de les eleccions basques. L'important retrocés sofert pels homes de Ramon Jáuregui en els

comicis del passat 28 d'octubre ha provocat l'efecte contrari a la lògica de les urnes: el Delegat del Govern a Euskadi, Juan Manuel Eguigaray ha estat nomenat secretari executiu del Comitè Federal i, José María Benegas, ha estat clamorosament ratificat com a inamovible número tres del partit. Hi ha qui recorda en aquest sentit el dur enfrontament Benegas-Guerra en el XXVIIIè Congrés del PSOE. Avui, la intel·ligent tàctica del "si no pots res en contra d'ell, uneix-t'hi", utilitzada per Benegas, ha funcionat amb suculents rèdits per al basco-veneçolà.

Es cert, i així s'ha apuntat des de diversos angles, que el Congrés socialista se l'ha jugada per algunes pinzellades de tall progressista, com una millora en la Llei de l'Avortament, una tímida retallada del servei militar, l'evitació de monopolis en el món de la comunicació o una més gran penalització dels delictes ecològics. Però no deixen de ser això: pinzellades. El nus principal de la política duta fins ara, sobretot en els seus aspectes econòmics, es manté inalterable. Felipe González va deixar-ho clar quan va dir que es governa des de La Moncloa i va reclamar un nivell absolut d'autonomia en la seva gestió executiva.

El que sí que és tòpic -profusament utilitzat en els darrers temps per l'aparell socialista- és això de la "casa comuna" de l'esquerra. És a dir, l'absorció per via directa mitjançant la utilització d'"ullets" des del poder, d'aquells que podrien cohesionar d'alguna manera una alternativa més a l'esquerra d'aquest liberalisme-centre-esquerranós-que-coixeja-per-la-dreta en què s'ha convertit el vell partit fundat per Pablo Iglesias. En aquest punt, la definitiva ruptura amb la UGT de Redondo -ja no és obligatori per als militants del PSOE afiliar-se a aquest sindicat- és una dada suficientment significativa.

La conseqüència final és que l'eròtica del poder, la rendibilitat del control i el carisma d'algunes persones, aconseguit tot plegat a cop de televisió, produeix espectaculars unanimitats. Aquesta ha estat una reunió d'amics que s'han autocomplagut amb el que han aconseguit i que, entre abraçades i somriures s'han conjurat perquè res no canviï, a no ser que ells així ho decideixin. La veritat és que la pregunta és saber si això és bo per a la democràcia o només per a uns quants.

